

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.366 van 27 december 2001
in de zaak A.104.114/XIV-4073.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat T. STAPPERS,
 kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
 Begijnenstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 7 april 1965 en van XXX nationaliteit, op 28 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST , op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat T. STAPPERS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 3 februari 2001 en verklaart zich vluchteling op 8 februari 2001.

1.2. Op 8 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger en van origine J.-K., vraagt in België asiel aan omwille van problemen met etnische XXX. Sinds verschillende jaren zou betrokkene familie problemen kennen met etnische XXX uit een naburig dorp. Zo zouden deze mensen regelmatig fruitbomen omzagen van de boomgaard van betrokkene schoonvader om brandhout te bekomen. Een aantal jaren geleden zouden deze mensen de familie van een tante van betrokkene echtgenoot vermoord hebben. Begin december 2000 zou betrokkene schoonvader door H., de leider van deze groep, en zijn companen zijn doodgereden nadat betrokkene schoonvader hun (hen) zou beledigd hebben omdat ze opnieuw hout aan het stelen waren. Er zou een onderzoek gestart zijn door de lokale politie waarbij H. zou zijn aangehouden. Na één dag zou hij echter reeds zijn vrijgelaten. Na enkele dagen zouden vrienden van H. bij betrokkene thuis gekomen zijn om wraak te nemen op betrokkene echtgenoot, met name omdat er klacht was ingediend tegen H. Deze mannen zouden gedreigd hebben betrokkene echtgenoot te vermoorden. Ze zouden meermaals gekomen zijn maar betrokkene echtgenoot zou telkens kunnen vluchten zijn. Eind januari 2001 zouden ze een ultimatum aan betrokkene gesteld hebben om XXX te verlaten, zo niet zou heel het gezin

vermoord worden. Betrokkene en haar echtgenoot zouden dan beslist hebben het land te verlaten. Op 3 februari 2001 heeft betrokkene asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is niet in het bezit van enig document.

Uit betrokkenes verklaringen voor het CGVS blijkt dat zij haar asielaanvraag in hoofdorde steunt op de problemen aangehaald door haar echtgenoot, T. I. (OV 5.057.226). Aangezien wat betreft het door hem ingesteld dringend beroep, omwille van het bedrieglijk en ongegrond karakter van zijn asielrelaas, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen, dient derhalve ook voor betrokkene een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te worden genomen.

Bijkomend kunnen in vergelijking met de verklaringen van haar echtgenoot, T. I. (OV 5.057.226) voor het CGVS volgende tegenstrijdigheden worden aangehaald. Zo verklaart de man dat de burens de politie hebben geroepen de dag na het overlijden van zijn vader (zie CGVS man p. 4). De vrouw verklaart echter dat het haar echtgenoot was die de politie toen heeft geroepen (zie CGVS vrouw, p.2). De burens zouden volgens de verklaringen van de man verklaringen hebben afgelegd aan de politie toen deze naar het lijk kwam kijken (zie CGVS man, p.5), volgens de vrouw zouden de burens toen helemaal niets hebben gezegd (zie CGVS vrouw, p.3). Volgens de man zou de politie met 4 tot 6 personen gekomen zijn (zie CGVS man, p.4), de vrouw houdt het in haar verklaring op 2 agenten (zie CGVS vrouw, p.3). Met betrekking tot de wijze en het tijdstip waarop ze vernomen hebben dat H. is (was) aangehouden en daarna na één dag werd vrijgelaten, lopen de verklaringen eveneens sterk uiteen. De man verklaart dat ze het nieuws van de aanhouding vernomen hebben van de burens die het op hun beurt van de politie vernomen hadden, de dag na het overlijden reeds. Het nieuws over de vrijlating zou via geruchten in het dorp verspreid zijn, de dag na zijn vrijlating (zie CGVS man, p.4,6). De vrouw geeft als bron voor deze feiten de vrienden van H. en situeert deze feiten hierdoor ook veel later (zie CGVS vrouw, p.3). De verschillende bezoeken van de vrienden van H. situeert de vrouw, voor zover zij zich kan herinneren, 's middags (zie CGVS vrouw, p.4,5). De man daarentegen verklaart dat zij bijna steeds 's avonds zijn gekomen (zie CGVS man, p.7). Volgens de man zouden oudere burens getracht hebben de vrienden van H. op andere ideeën te brengen toen deze langskwamen (zie CGVS man, p.8), de vrouw verklaart daarentegen dat de burens niets hebben ondernomen om hen te verdedigen (zie CGVS vrouw, p.5). Deze tegenstrijdigheden samen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen;

Overwegende dat het overbodig is hierover uitspraak te doen aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak bijgevolg ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Aangezien het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden.

Aangezien (zij) de beslissing dient te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Aangezien het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., VANDE LANOTTE, J., Overzicht van Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1996, 917 p., 49).

Aangezien een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Aangezien in casu de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Aangezien aan de hand van de bijgebrachte informatie prima facie kan besloten worden dat in XXX de J. op alle vlakken en op alle niveau's worden gediscrimineerd en zij een gegronde vrees tot vervolging hebben in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien het relaas van verzoekster kadert in de algemene huidige situatie van J. in XXX en deze ingevolge een gegronde vrees voor vervolging, zonder dat zij in staat was om een beroep te doen op de hogere autoriteiten in XXX, verplicht was XXX te verlaten.

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt.”;

Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dit beginsel impliceert dat de bevoegde Overheid (in casu de Commissaris-generaal) haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat dit laatst veronderstelt dat de bevoegde Overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde Overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 maart 2001 werd verhoord door het Commissariaat-generaal; dat de Commissaris-generaal uitgebreide informatie heeft ingewonnen omtrent de asielmotieven van verzoekster door middel van het verhoor van verzoekster voor het Commissariaat-generaal; dat uit de notities van het Commissariaat-generaal kan worden afgeleid dat verzoekster tijdens haar verhoor uitvoerig werd ondervraagd door de interviewer; dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens uitvoerig werd ondervraagd; dat bijgevolg verzoekster de kans heeft gekregen uitgebreid haar asielmotieven uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen;

Overwegende dat uit de verhoorverslagen kan worden afgeleid dat verzoekster werd bijgestaan door een tolk die het K. machtig is; dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide en gedetailleerde wijze de door verzoekster tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tegenstrijdigheden uiteenzet tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar echtgenoot; dat verzoekster enkel verwijst naar de algemene toestand van de J. in XXX zonder deze te betrekken op haar individuele situatie; dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in het land van herkomst volgens de criteria van de Conventie van Genève; dat,

hoewel verzoekster in haar dringend beroep melding maakt van taalverschillen met de K. tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet blijkt dat zich daar eveneens vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan; dat verzoekster in ieder geval niet verduidelijkt welke verklaringen foutief zouden zijn vertaald; dat de Commissaris-generaal de door verzoekster tijdens de betreffende verhoren afgelegde verklaringen derhalve in aanmerking kon nemen bij het nemen van zijn beslissing, vermits hij de asielaanvraag van verzoekster op zorgvuldige wijze heeft onderzocht; dat verzoekster in haar uiteenzetting niet concreet aangeeft op welke punten de bestreden beslissing zou getuigen van onzorgvuldigheden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“MANIFESTE APPRECIATIEFOUT

Aangezien uit bovenstaand relaas dient opgemaakt te worden dat de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout in zich draagt.”;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt; dat verzoekster geen concrete gegevens aanvoert om deze bewering te staven; dat uit het “middel” niet kan worden afgeleid in welke mate de bestreden beslissing het door verzoekster aangehaalde beginsel schendt; dat een middel dat op zulk een summiere wijze ontwikkeld wordt, de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Aangezien de in de bestreden beslissing aangehaalde feitelijke tegenstrijdigheden volkomen verklaarbaar zijn door het feit dat de tolk K. was en de taal van de J. niet volkomen machtig was en de tolk diende te vertalen naar het Frans terwijl de afgevaardigde van de Commissaris-Generaal als moedertaal het Nederlands sprak.”;

Aangezien het redelijkheidsbeginsel niet toelaat om op basis van de minieme tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, welke bovendien perfect verklaarbaar zijn, te besluiten tot de onontvankelijkheid van haar asielaanvraag.”;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de tolk K. was en de taal van de J. niet volkomen machtig was; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de bijstand van een tolk, die de K. taal machtig is, heeft verzocht tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag; dat verzoekster bijgevolg op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bijgestaan door een K. tolk; dat verzoekster niet

werd bijgestaan door een Advocaat of door een persoon van haar keuze; dat uit de nota's genomen door de jurist, naar aanleiding van het interview voor de Commissaris-generaal niet blijkt dat enig voorbehoud door verzoekster werd geformuleerd in verband met het tolkwerk van de K. tolk; dat evenmin blijkt dat er zich tijdens het interview communicatieproblemen voordeden; dat integendeel uit de bestreden beslissing en uit de nota's naar voor komt dat de in de bestreden beslissing geëxpliciteerde tegenstrijdigheden duidelijk, concreet en talrijk zijn, zodat ze onmogelijk kunnen te wijten zijn aan een gebrekkige vertaling, zelfs als het correct zou zijn, wat niet blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, dat de K. tolk de verklaringen van verzoekster naar het Frans heeft vertaald voor de interviewer-jurist, die de verklaringen vervolgens zou hebben genoteerd in het Nederlands; dat bovendien moet worden bedacht dat het K. van de J. geen courante taal is in België; dat in redelijkheid van de bij het asielbeleid betrokken autoriteiten niet kan worden gevergd dat zij beschikken over tolken die alle door asielzoekers gebruikte talen volkomen beheersen; dat wel van die autoriteiten kan gevraagd worden dat zij de nodige inspanningen doen om het asielrelaas juist en correct te begrijpen; dat niet blijkt dat die inspanningen achterwege zouden zijn gebleven; dat uit de beslissing volgt dat de essentie van verzoeksters asielrelaas zeer goed is begrepen, aangezien verzoekster niet aantoont dat door de manier van vertalen er onvermijdelijk informatie is verloren gegaan; dat zij in haar verzoekschrift evenmin duidelijk maakt waarin de vermeende vertaalproblemen zouden bestaan; dat zij evenmin de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden weerlegt; dat zij zich beperkt tot het minimaliseren van voornoemde tegenstrijdigheden, terwijl deze de kern van haar asielrelaas betreffen; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat als volgt luidt :

“SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING

Aangezien art. 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" gemotiveerd moeten worden.

Aangezien art. 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens de motivering "afdoende" dient te zijn.

Aangezien onder de term "afdoende" dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Aangezien in casu in het kader van de materiële motiveringsplicht, de bestreden beslissing niet voldoende "afdoende" gemotiveerd is.

Aangezien het Commissariaat-Generaal betreffende de ontvankelijkheid van het verzoek de bewijslast draagt. Slechts bij onderzoek naar de grond van de zaak en de inhoud van de erkenningsaanvraag ligt de bewijslast bij de aanvrager (BOSSUYT, M., Uiteenzetting van de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de Senaatscommissie voor de binnenlandse aangelegenheden, gedr. st. Senaat 1992-93, 555/2, (54), 55, nr. 4).

In casu diende het Commissariaat-Generaal te bewijzen dat er een onontvankelijkheidsgrond bestaat, hetgeen ze in casu hoegenaamd niet heeft gedaan.

Aangezien derhalve de motivering dat verzoekster niet kan bewijzen dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft in XXX, geen afdoende motivering is in de zin van art. 3 van de Wet van 29 juli 1991.”;

Overwegende dat, wat vooreerst de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt is; dat zij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kent, doch niet weerlegt in haar verzoekschrift;

Overwegende dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster aangetast zijn door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaring van verzoekster en deze van haar echtgenoot en dat deze tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door verzoekster; dat deze tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas raken aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoekster uit haar land van herkomst; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van voornoemde tegenstrijdigheden aldus redelijkerwijze kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte besluit tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag omdat er, gelet op de vaststellingen van de bestreden beslissing, er in hoofde van verzoekster geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden weerhouden; dat de bestreden beslissing bijgevolg gedragen wordt door pertinente en afdoende motieven, zodat het vierde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig december tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.